Λυσιμάχεια

Plin. περὶ ἀ. φ βιβ. XXVI. Ἡρίνν Ῥιο. ιβ. Κεφ. XC.III.
„capillum Lysimachia flavum facit: denigrat hypericon, quod et corion[a] vocatur.„ (a) MSS. corison et coristum

φ βιβ. XXV. XXXV Invenit et Lysimachus herbam Lysimachiam (1) quae ab eo nomen retinet celebrata Erasistrato. Folia[2] habet salicis viridia, florem purpureum, fruticosa, ramulis erectis, odore[3] acri: gignitur in aquosis. Vis ejus tanta est, ut jumentis discordantibus jugo imposita asperitatem cohibeat.„

---

(1) Hesychius: "Λυσιμαχία βοτάνη ὑγρόφυα ὑπὸ Λυσιμάχου. Sic dictam alii putant, ἥτις τὸ ὑγιὲν μάχην quod animantium pugnas dirimat. Retinet nomen apud herbaria. Pliniana haec, quae purpurea est, major et communis, accurate delineatur a Clusio Hist. Rar. pl. IV pag. 51; visa a nobis in Horto regio. Hard. — Nobis est a Lythrum Salicaria (Dodecand. monogyn gen. 1182 C Pers. Salicar. Juss) Habitat in aquosis: a Lysimachia nostrate et genere et ordine omnino diversum. Ed.

(2) Sic etiam Dioscoride describitur lib. IV cap. 3. „Λυσιμάχιον, οἱ δὲ ὑφερὸν καλοῦσιν. . . φύλλον ὑγρόν, παραπλήσιον τοῖς τῆς ἰτέας.„

(3) Dioscorides prodidit loc. cit. „τὴν ὀσμὴν ὡς τὴ γενίος.„

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Φύλα

409 Λυσιμαχεία.

Bibl. XXVI. LXXXVII. Lysimachia recentibus plagis medetur.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ